

LAKHANDI

A múltkor arra ébredtem, hogy látom alszom, mint a tej.
Erre egy alvótól meg nem rossz rím, vagy nagyon rossz, hogy fej?

Na akkor megfejem a fejem, lássuk mire emlékezem,
Ha befagyott az emlék, hát meglékelem.
Szétszerváltam semmibe, de sokmillió percet,
És cigiztem már annyit, mint a Nikotinherceg,
Voltam én is délceg, egész szeg, meg félszeg,
Egyenleget vonnék, de még nem állt meg a mérleg.
Voltam nagyon szar arc, és voltam becsületes,
Egy kecskeméti esküvőn becsúszott negyven feles.
Egyszer nagyon megverték a zsaruk, még Vácon,
És szedáltak már le kómába kórházi ágyon,
Keltem luxusfotelhotelben, meg zártosztályon,
Festettem már remekművet, viszi egy-két vászon.

Lakom az univerzum közepétől jobbra három,
Túl az ősrobbanáson, meg egy önkutatáson,
Túl egy-két megpróbáltatáson, de innen vagyok még a megszámloltatáson.
Születtem Fehérváron, megnőtt a fejem Vácon,
Aztán ablakomon befigyelt a visegrádi várrom.
Ingáztam eleget álom-állomáson, mire valósággá vált egy budapesti álom.

Látom, hogy lángokban állnak a házak, ég a város, ég a ház is,
De nemcsak az egyház, hanem ég száz is,
Mert be lett ide csatornázva száz kanális, be lett ide csatornázva száz kanális.

De Budapest nem süllyedt el, megvárt, Budapest nem süllyedt el, megvárt.

Pesten kicsit hamarabb a fekete hó, feketepiacon több az ázsiai szó,
Budapest egy bolygó, ahol sok az imbolygó, de imbolygók közt kevesebb a
helyi szavazó.

Pesten nincsen Buda. Befelezi a Duna. Budapest a hidak. A hidak Pest-Buda.
Látom, hogy a városnak köldöke az nincsen, lógunk papírmáséfigurák a vas-
kilincsen,

Marakodik a brigád a maradék kincsen, mert nincs a meccs lejátszva még min-
den szinten.

Szinte minden héten adózok a tolvajoknak, ajándékokat amikor kirabolnak,
A hétben meg a nyolcban hallod mennyit gyalogoltam,
Mikor ellopták a bicajom, a cangám a holdban,
Na innen szép nyerni, ahol már annyira nincs semmi,
hogy a Van Gogh napraforgóját is meg kéne már enni, ennyi.

Néha elveszítem az eszem, mert olyan sokat tudok,
Mint a tudósok, a papok, okostojás professzorok,
Pedig nem tanulok több matekot, nem olvasok blogot,
De nyílveszővel átütöm a gordiuszi – bogot.
Néha leelőzöm magamat, mert olyan gyorsan futok,
Mint a sivatagi viharban a buta futóhomok,
Néha meg elveszítem magamat, mert olyan sokan vagytok,
Mint a számítógép gyomrában a számtalan számsorok.
Játszottam és dolgoztam és nagyon sokat rontok,
Ha széjjelcsapom magam, kegyetlenül behokkolok,
Látom ennél mélyebbre már nem ásnak a sorok,
Akkor átúszom a Dunát, jöhetnek a magaslatok:

Sejtéseim csokrok, tudományos tanok,
De csak egyetemi katedrákon taníthatatlanok,
Mint a mesék meg a mondák, amit elnyeltek a habok,
Én felkelek s a paradoxonoknak odabaszok!
Nem laknak jól velem a démonok, a poklok,
ördögi körökből, ha kereket oldok
Elbújok a szóban, a nyílt inkognitóban,
Arcomat se látni, tükörkép a folyóban.
Mevágták a homlokom a táltosok, a tudók,
Hogy megtudjam, hogy mi lesz, ha megtudtam, hogy mi volt,
Megéreztem Budán Buddha lehelletét,
És állok harmadik szememmel Jézus tekintetét.

Mindenre találok megoldást, de nemcsak a megoldást keresem, hanem a forrást,
A forrást, ahol szomjat oltok, meg a forrásban lévő, a forrásponot.
Én egyedül születtem, és nagyon sokan halok,
Mert a barátaim vagyok meg a szerelmeim vagyok,
Síromra meg írjátok, hogy Ragyog Aki Vagyok!
Testemet meg íthagyom, azt egyék meg a sasok.
Mindenre találok megoldást, de nemcsak a megoldást keresem, hanem a forrást,
A forrást, ahol szomjat oltok, meg a forrásban lévő, a forrásponot.